

ROK-A 4 niedziela wielkiego postu

J 9, 1-41

Jezus przechodzą ujrzał pewnego człowieka, niewidomego od urodzenia. Splunął na ziemię, uczynił błoto ze śliny i nalożył je na oczy niewidomego, i rzekł do niego: „Idź, obmyj się w sadzawce Siloe”, co się tłumaczy: *Postawy*. On więc odszedł, obmył się i wrócił widząc. A sąsiedzi i ci, którzy przedtem widzieli go jako żebraka, mówili: „Czyż to nie jest ten, który siedzi i żebrze?”. Jedni twierdzili: „Tak, to jest ten”, a inni przeczyli: „Nie, jest tylko do tamtego podobny”. On zaś mówił: „To ja jestem”. Zaprowadzili więc tego człowieka, nie dawno jeszcze niewidomego, do faryzeuszów. A dnia tego, w którym Jezus uczynił błoto i otworzył mu oczy, był szabat. I znów faryzeusze pytali go o to, w jaki sposób przejrzał. Powiedział do nich: „Położył mi błoto na oczy, obmyłem się i widzę”. Niektórzy więc spośród faryzeuszów rzekli: „Człowiek ten nie jest od Boga, bo nie zachowuje szabatu”. Inni powiedzieli: „Ale w jaki sposób człowiek grzeszny może czynić takie znaki?”. I powstało wśród nich rozdwojenie. Ponownie więc zwrócili się do niewidomego: „A ty, co o Nim myślisz w związku z tym, że ci otworzył oczy?”. Odpowiedział: „To jest prorok”. Na to dali mu taką odpowiedź: „Czy urodziłeś się w grzechach, a śmiesz nas pouczać?”. I precz go wyrzucili. Jezus usłyszał, że wyrzucili go precz, i spotkawszy go rzekł do niego: „Czy ty wierzysz w Syna Człowieczego?”. On odpowiedział: „A któż to jest, Panie, abym w Niego uwierzył?”. Rzekł do niego Jezus: „Jest Nim Ten, którego widzisz i który mówi do ciebie”. On zaś odpowiedział: „Wierzę, Panie!” i oddał Mu pokłon.

Uleczyć oczy naszej duszy

Jest jednak jeszcze inne widzenie i inne światło. Jest wzrok duchowy. Mówi o tym dalszy ciąg Ewangelii. Jezus spotyka po jakimś czasie uzdrowionego przez siebie człowieka. Zapytał go: *Czy ty wierzysz w Syna Człowieczego?* Ten zapytał: *A któż to jest, żebym mógł w Niego uwierzyć?* Jezus rzekł do niego: *Jest nim Ten, którego widzisz i który mówi do ciebie*. On zaś odpowiedział: *Wierzę, Panie*.

oddął Mu pokłon. Było to już nie fizyczne, ale duchowe przejrzenie - dostrzeżenie w Chrystusie Syna Bożego, najwyższej wartości, oddanie Mu pokłonu. Uzdrawiony otrzymał nowy, duchowy wzrok, oczy serca, oczy wiary, nowe spojrzenie.

Wielu ludzi jest dziś pozbawionych tego duchowego wzroku, oczu wiary. Nie wszyscy przecież wierzą w Boga, nie wszyscy wierzą w Chrystusa, nie wszyscy przyjmują Jego naukę za program życia. Nie wszyscy wierzą w życie wieczne. Brakuje spojrzenia wiary, które wykracza poza ten widzialny świat. A Chrystus powiedział: *Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, będzie miał światło życia*. Tak, jak nasze oczy nie mogą widzieć bez światła, naturalnego lub sztucznego, tak też nie jest możliwe widzenie duchowe, widzenie wiary, bez światła, którym jest Chrystus.

Na tle tego rozważania stawiamy sobie w Wielkim Poście pytanie, jaki jest nasz duchowy wzrok. Jak się mają oczy naszej wiary? Ze ślepoty umysłu i serca, ze ślepoty duchowej może uleczyć, jak owego ślepcę z Ewangelii, jedynie Chrystus. On jest prawdziwą światłością, która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi. Oświeca drogi życia poszczególnym ludziom i narodom. Jezus Chrystus jest jedynym Reformatorem świata, gdy przyjmujemy Go jako Reformatora naszego serca i umysłu. Mówił, że należy zmieniać ludzkie serce. W nim bowiem rodzi się dobro albo zło. Zła nie ma w materii. Nawet bomba atomowa czy inne narzędzia zbrodni nie widzą o tym, że zostały wyprodukowane do zniszczenia. Te narzędzia narodziły się w ludzkim umyśle i sercu. Dlatego ludzkie serca trzeba zmieniać.

Dziś Chrystus spostrzega każdego z nas, jak owego ślepcę z Ewangelii. Pragnie uzdrowienia naszego wzroku duchowego. Chce nam wszystkim, w okresie Wielkiego Postu, pomóc przemienić nasze oczy duszy. Chce nam dać nowe oczy. Oczy wiary, byśmy widzieli lepiej Chrystusa i wyruszyli z Nim drogą, którą On oświeca. Być może, że oko naszego umysłu i serca nie widzi i nie poznaje Bożej prawdy. Może w tym czasie trzeba usunąć jakąś jaskrę z naszych oczu serca? Nie zmarnujmy świętego czasu Wielkiego Postu.